

JUAN S. GUSE

Zaj és erdők

Munka

A szürke betonfalak mögött elrobogó metró remegésétől a műszerfalon céltalanul összegyűlő aprópénz ugrálni kezd. Hector ráteszi a kezét, lecsöndesítve az érméket, míg a sok tonnás vagonok csattogása az ócska síneken elül, s a mélygarázsra ismét csönd telepedik. Hector fáradt, rosszul aludt. Egész éjjel hallani vélte, hogy valaki mászkál odalent a földszinten, nem Henny vagy más, hanem egy betörő, egy igazi betörő. Idegességében többször is felkelt Leatherman túlélőszerszámmal fölfegyverkezve, végigjárta a házat, sorra nyitogatta a szekrényajtókat, míg Pelusa meg nem kérdezte, mégis, mi a fenét csinál. Mielőtt még a nap igazán beindult volna, már meleg párárt áraszt a hónalja. Undo-rodik a saját idegességétől, és hirtelen ahhoz sincs elég ereje, hogy kiszálljon az autóból. Legszívesebben ülve maradna, újra becsatolná magát, és egyszerűen csak visszahajtana Nordeltába. De muszáj folytatni, győzködi magát, mindig muszáj folytatni, és elhatározza, hogy mindjárt iszik még egy kávét az automatánál. Pár perc múlva hét óra, amikor kiszáll az autóból, bezárja, és a mélygarázsron keresztül a lifthez siet, amely fölviszi az irodájába. (..)

A legfelső emeleten egyedül száll ki a liftből. A telefonok csöngése, a faxkészülékek csipogása, a kollégák beszélgetése és a recepciós arca. Hector azonnal bemegy tejuveg mögött rejtőző irodájába, leteszi a táskáját, beindítja a számítógépet és beleveti magát az irodai székébe.

Postafiókjában talál egy levelet Alvaro Leñerótól, amelynek tárgya: „Nem esett, amikor Noé megépítette a bárkát!!” Csatolmányban Alvaro tervrajzai. Az emailben elmagyarázza, hogy a régi parasztházat kábé ebben a formában gondolná átépíteni, és már előre örül, hogy végre megmutathatja a bunkerét

WILLEM BOEL: DE NIEUWE MOLENS #07, 2013 (PHOTO KOEN VERNIMMEN) – JCE 2015-2017, BELGIUM

Hectornak, meg hogy hozzáláthatnak. Hector egy pillanatig elgondolkodik, hogy valamikor, talán következő hétvégén magával vihetné esetleg Ignaciót. Megnyitja a csatolmányokat, de a vázlatok alapján nem tud magának igazán képet alkotni a tervezett átépítésekről. A legtöbb rajz úgy néz ki, mintha valami robbanófej vetett volna szét egy geometrikus alakzatokból álló, homályosan megrajzolt tájat, amelyen most egy kráter tátong. Hector épp be akarja pötyögni a választ, amikor váratlanul beindul egy számára ismeretlen, éles hangú riasztó. Hector teste ledermed. A szirénák hangja fojtogató szorításként öleli körül. Utána már abszolút éber, tiszta agyú és tetterre kész. Irodájának tejuvege mögött árnyak suhannak el. A folyosón hangok. Hector félretolja a relaxa lamelláit, de az utcán nem látni semmit. A szomszéd irodában fölborul egy szék. Talán mégis csak gyorsabban bekövetkezik a vártnál, a nagy felkelés, az erőszak eskalálódása. Mondtak valamit a rádióban idefelé jövet, ami elkerülte volna a figyelmét? Valami hírt, hivatalos közleményt, a rendőri erők kapitulációjáról? Megpróbál visszaemlékezni az Alvaróval közösen összeállított sok listára és a tervekre, hogy hogyan kell viselkedni, mit kell elsőként tenni. Elgondolkodik: vajon túlélné, ha most fegyvertelenül elhagyná az épületet? Hol van a legközelebbi metróállomás, a legközelebbi kaszárnya? És hány napig képes egy ember ivóvíz nélkül életben maradni? Eszeveszettül dühös lesz magára, amikor rájön, hogy az autóban felejtette a bunker-hátizsákot meg a mindennap hordott cuccokat a Leatherman túlélőszerszámmal. (..) Azonnal fel kell hívnia Alvarót, és figyelmeztetnie kell a családját. Itt nem maradhat, talán már ég a ház. De ha az utcákat lezárták vagy akár harcok folynak, aligha fog kijutni a városból. Gyalog több mint egy napba telne eljutni Nordeltába. Valami búvóhelyre van hát szüksége itt a városban, és eszébe jut, hogy van a részlegüknél valaki, aki egy szomszédos közösségben él. Elindulhatnak együtt, háztól házig verekedve át magukat a belvárosra, felváltva őrködnének, illetve aludnának, és kölcsönösen kezelnék egymást. De Hectornak most épp rohadatul nem jut eszébe, hogyan kell egy nyílt törést ellátni, hogy először a belső vérzést kell-e megállítani, vagy a csontot kell helyre tenni, szabályosan őrlétkergeti a kérdés, minden olyan kusza lett egyszerre, és hirtelen attól tart, jobban, mint valaha, hogy mindent rosszul fog csinálni, ha el kell látnia egy szétnyílt sebet vagy egy haldokló embert. Kapkodva nyúl a telefonjáért és tárcsázza az otthoni számot, amikor egyszer csak kinyílik az irodája üvegajtaja, egy fiatal kollégája dugja be a fejét, és így szól: „Tűzriadó!” Többet nem mond. Utána behúzza az ajtót, és eltűnik az árnya. Hector félreteszi a kagylót, föláll, odamegy az ajtóhoz és kilép a folyosóra. Mintha kisöpörték volna. Csak a fiatal kolléga szalad rajta végig, a liftek felé. Hector követi a kollégát és annak világos cipőtálpát, a többiek már kiürült irodái előtt elhaladva. A képernyők legtöbbje még be van kapcsolva, a táskák és aktatáskák szanaszét hevernek. Milyen gyorsan történhet minden, gondolja Hector, kinéz az ablakon, és egy katonai helikoptert lát elrepülni az épület mellett. A toronyház előtti út le van zárva, rendőrségi járművek és mentők állnak a két szomszédos kereszteződésben, mögöttük megy az elterelt forgalom. Emberek százai gyűltek össze az épület lábánál. Egyesek dohányoznak, mások telefonálnak, összedugják a fejüket vagy kérdő tekintettel néznek föl az üveghomlokzatra. Hector tőlük elkülönülve áll az utca másik oldalán, és megpróbálja áttekinteni a helyzetet. Testes rendőr mászik föl egy rendőrautóra, és hangosbeszélőn keresztül szól az emberekhez. E pillanatban még semmi közelebbit nem tud mondani, ezért továbbra sem szabad senkinek sem visszamennie az épületbe, amíg a végleges engedély a tűzoltóktól meg nem érkezik, de feltételezhető, hogy téves riasztásról volt szó. Ám a tűzoltóságtól jövő végleges megerősítésig eltelhet legalább két óra még, mondja a rendőr a megafonba, és azt tanácsolja a jelenlevőknek, hogy menjenek kávézni. (..)